

Overveielse. Derimod kan jeg ganske vist ikke acceptere den Modsætningsfortolkning, som det ærede Medlem anvendte paa Ordene „af denne“; jeg kan ikke se, at Loobestemmelsen giver tilstrækkelig Anledning til at opstille en saadan Modsætningsfortolkning.

Ogenbøll: Jeg skal svare det ærede Medlem ganske kort, for ikke at trække denne Sag længe ud. Jeg kan paa ingen Maade gaa ind paa den Opfattelse, som fremkom om de forskjellige Punkter. Det første, det ærede Medlem omtalte, var, at den Tanke, at lade den subsidiære Dommer, som jeg tillod mig at kalde ham før, fastsætte Salæret, hvilede paa et rent Hensigtsmæssighedsstandpunkt; det var Noget, der var saa naturligt, fordi det var det eneste Praktiske og Hensigtsmæssige. Det tror jeg dog ikke. For det Første er den modsatte Fremgangsmaade den nu gældende, og vi have aldrig sporet nogen Slags Ulemper deraf. Men dertil kommer, at den ærede Drøftører aldeles overfer en Ting, som det er nødvendigt at tage Hensyn til ved Bedømmelsen af hele den beskittede Sagsførers Forhold. Det er, at Dommeren skal afgjøre — det staar i Lovforslagets § 1 —, hvorvidt Sagsføreren har udført sit Hverv forsvareligt. Det er Noget, som i mange Tilfælde er aldeles umuligt for den subsidiære Dommer at afgjøre. Nu tænker jeg mig, for at blive ved Thingsvidner, at i en beneficeret Sag, som staar ved en anden Jurisdiktion, bliver en Sagsfører beskippet til at optage Thingsvidne. Han optager det altsaa, men om det er rigtigt, og om det svarer til det, det skal svare til i Hovedsagen, om han har haaret sig ordentlig ad i saa Henseende, det er umuligt for Dommeren at afgjøre, thi han er ikke i Besiddelse af Hovedsagens Dokumenter med Undtagelse af Klagen, som skal forevises ham, saa det Hensigtsmæssigheds-hensyn kan jeg aldeles ikke anerkjende. Jeg skal ikke komme længere ind derpaa. — Hvad dernæst Spørgsmaalet om Formløsheden ved Kjendelsens Afgivelse angaar, nemlig at en Dommer blot hjemme i sin Stue skal kunne skrive i sin Protokol: „N. N. skal have saa Meget i Salær“, saa vil jeg dertil bemærke, at naar det ærede Medlem sagde, at dette ikke staar i Forbindelse med Appel, er det ingenlunde Tilfældet. Alle Former kunne dog ikke undlades; thi hvor det f. Ex. ikke er det Offentlige, men en Part, der skal betale dette Salær — dette Punkt skal jeg strax komme til — saa vil det meget let blive Tilfældet, at, da skal en terminus executionis til, altsaa alle Former kunne ikke undlades. Jeg tror altsaa ikke, man opnaar den mindste Lettelse ved paa denne Maade at ville forandre den nu brugelige Fremgangsmaade. I denne Forbindelse yttrede den ærede Drøftører, at det fulgte af sig selv, at, naar en beneficeret Sag blev forkligt eller hævet, maatte det Offentlige

betale Salæret. Det tror jeg ingenlunde er Tilfældet. Jeg skal tage meget feil — jeg har ikke kunnet finde det lige i Diebliffet — om det ikke staar i Motiverne til selve Lovforslaget, at det selvfølgelig kun er, hvor Dommeren ikke finder Anledning til at paalægge Modparten Salæret, at det Offentlige kommer til at betale det, ogsaa i Sager, som blive forkligte. Den beneficerede Part kan aldrig komme til at betale Salæret, men Modparten kan komme til at betale det, og det maa vi ikke forandre, i alt Fald ved denne Lov; det vilde være ganske urigtigt. Det staar ganske vist et Sted i Lovforslagets Motiver, og er i alt Fald en fastsaaet Regel, at, naar en beneficeret Sag hæves, er Spørgsmaalet det: Staar Sagen saaledes, at Omkostningerne, hvis der gik Dom i Sagen, vilde blive opgjærede, thi i saa Fald skal det Offentlige betale dem, eller staar den saaledes, at Omkostningerne vilde blive paalagte Modparten, thi saa skal denne betale dem. Endelig ansførte det ærede Medlem til Fordel for den formløse Afgivelse, at ellers skulde jo Parten tilfuges til det senere Retssmøde, hvor Kjendelsen om Salæret blev affagt, men det er jo ikke Tilfældet. Lad os blive ved den beneficerede Sag. I enhver civil Sag tilfuges Parterne jo ikke til Domsaffigelse; der er saa meget mindre Grund til at tilfuge dem ved en Kjendelses Afgivelse, hvor de have saa liden Interesse som ved denne. Jeg kan ikke Andet end takke den høitærede Justitsminister for den Maade, hvorpaa han imødegik mine Udtalelser; thi jeg fik derved ligesom et Indtryk af, at den høitærede Ministers Hovedbetragtning i Grunden var den, at § 1 er skrevet som den er af Hensyn til den Grundsætning, som Lovforslaget søger at føre igjennem, nemlig sieblikkelig Betaling. Nu er Udbalet selv gaaet bort derfra ved sit Endringsforslag til § 2, og saa have disse Bestemmelser i andet Punktum, navnlig med Hensyn til Formerne for Kjendelsens Afgivelse o. s. v. og med Hensyn til den Tanke, som ligger deri, at de subsidiære Dommere skulle affige Kjendelsen, for at Salæret kunde blive betalt strax, tabt en hel Del af deres Betydning; saaledes opfattede jeg i alt Fald den høitærede Ministers Tankegang. Jeg har saaledes endnu ikke opgiwet Haabet om, at det høitærede Udvvalg vil tage Sagen under Overveielse inden tredie Behandling, for at det om mulig kunde komme til et Resultat, der ikke vilde slabe saa mange praktiske Vanskeligheder, som andet Punktum af § 1 vil gjøre, saaledes som det nu er affattet.

Den ærede Drøftører bemærkede, eller det var maaske den høitærede Minister, der sagde, at jeg ikke havde stillet Endringsforslag. Det har jeg ganske vist ikke gjort; men jeg maa som Undskyldning derfor ansføre, at Betænkningen blev om delt i Fredags Aftes, Endringsforslag skulde være indleverede til Lørdag Middag, og Sagen skulde have været for i Mandags. Den Maade